

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Mgr. Ľ. N.**, bytom M., zastúpený advokátom *Mgr. M. Š.*, Advokátska kancelária, so sídlom S. X., V., proti žalovanému: **Generálny štáb ozbrojených síl Slovenskej republiky, Náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky**, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti **rozhodnutia žalovaného č. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30. septembra 2009**, o odvolaní žalobcu proti **rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 242/2009-70 zo dňa 11. mája 2011**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 242/2009-70 zo dňa 11. mája 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2 S 242/2009-70 zo dňa 11. mája 2011 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že personálnym rozkazom ministra obrany SR č. 285 zo dňa 5.6.2008 bolo žalobcovi podľa § 60 ods. 2 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z. z. v súlade s § 60 ods. 1 písm. c/ tohto zákona ukončené dňom 14.6.2008 dočasné vyčlenenie na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva; zároveň bolo žalobcovi podľa § 57 ods. 1, 6 uvedeného zákona dňom 15.6.2008 zmenené miesto výkonu štátnej služby, s určením na výkon funkcie v pôsobnosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR; v odôvodnení personálneho rozkazu sa uvádza, že skončenie dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačnej zložky Vojenského spravodajstva a zmena miesta výkonu štátnej služby sa vykonáva v súlade s potrebami a záujmami ministerstva obrany SR; dňa 13.6.2008 vydal riaditeľ personálneho úradu personálny rozkaz č. 3300, ktorým žalobcu podľa § 62 ods. 1 písm. g/ zák. č. 346/2005 Z. z. zaradil dňom 15.6.2008 do zálohy pre prechodne nezaradených personálnych vojakov, a to z dôvodu skončenia dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačnej zložky Vojenského spravodajstva a s ohľadom na to, že súčasne nebolo rozhodnuté o jeho ustanovení do inej funkcie; dňa 18.7.2007 bol so žalobcom vykonaný personálny pohovor, pri ktorom mu

bolo navrhnuté obsadenie funkcie vedúceho staršieho práporčíka u ozbrojených síl SR s miestom výkonu štátnej služby Topoľčany; s ustanovením do navrhovanej funkcie a so zmenou miesta výkonu štátnej služby žalobca nesúhlasil; v personálnom návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zo dňa 8.9.2008 sa konštatuje, že v ozbrojených silách SR nie je pre žalobcu iná vhodná funkcia, ďalej že žalobca nemá osvedčenie pre utajované skutočnosti podľa zák. č. 215/2004 Z. z. a spĺňa odbornú spôsobilosť len pre prácu u Vojenskej polície, a zároveň že netrvá na dodržaní lehoty na prepustenie podľa § 72 ods. 3, 4 zák. č. 346/2005 Z. z. a jeho služobný pomer skončí dňom 30.9.2008; pretože došlo k dohode medzi služobným úradom a žalobcom; personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu č. 5182 zo dňa 8.9.2008 bol žalobca podľa § 72 ods. 1 písm. a/ a § 70 ods. 1 písm. h/ bod 5 zák. č. 346/2005 Z. z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.9.2008 s tým, že dôvodom skončenia služobného pomeru prepustením je skutočnosť, že pre žalobcu nie je v štátnej službe iná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený a ide o profesionálneho vojaka, ktorému skončila lehota zaradenia do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov podľa § 62 ods. 1 písm. g/ uvedeného zákona; uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.9.2008.

Krajský súd ďalej zistil, že dňa 20.7.2009 bol Personálnemu úradu ozbrojených síl SR doručený žalobcov návrh na obnovu konania o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka ku dňu 30.9.2008. Svoj návrh odôvodnil tým, že začiatkom mesiaca jún 2009 sa dostal k informáciám, že v období od 15.6.2008 do 30.9.2008, teda v čase jeho zaradenia do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov, boli voľné miesta profesionálnych vojakov u Vojenskej polície Bratislava, Prešov, Banská Bystrica, a to miesta profesionálnych vojakov, ktorí boli na misiách alebo v štruktúrach NATO. Uviedol, že konkrétne v Bratislave dňa 1.8.2008 odišiel náčelník skupiny kpt. Š.. Napriek skutočnosti, že tieto miesta boli voľné a v návrhu na personálne opatrenie bola žalobcovi navrhovaná práca u Vojenskej polície, takáto práca mu nebola ponúknutá. Rozhodnutím č.p.: PÚ-15-127/2009 zo dňa 6.8.2009 Personálny úrad ozbrojených síl SR nepovolil obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, keď dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ Správneho poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodnutím č. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30.9.2009 zamietol a rozhodnutie riaditeľa personálneho úradu zo dňa 6.8.2009 potvrdil.

Krajský súd poukázal na to, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži predovšetkým na odstránenie skutkových väd právoplatného rozhodnutia správneho orgánu. Zákonnými predpokladmi pre povolenie obnovy konania je najmä existencia nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník správneho konania nemohol bez svojej viny uplatniť v pôvodnom konaní a ktoré sú zároveň takého charakteru, že sú spôsobilé zvrátiť skutkový stav veci v prospech účastníka a privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Krajský súd z hľadiska tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v žalobe, dospel k záveru, že postup žalovaného i vydané rozhodnutia o návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania, boli v medziach zákona. Konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že po ukončení dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh v organizačných zložkách Vojenského spravodajstva a jeho zaradení do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov sa žalobca nezaujímal o prácu u Vojenskej polície, aj keď na ňu podľa vyjadrenia nadriadených spĺňal všetky zákonné aj odborné predpoklady; s rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 70 ods. 1 písm. h/ bod 5

a § 72 ods. 1 písm. a/ zák. č. 346/2005 Z. z. súhlasil, dohodol sa s nadriadeným na skoršom termíne prepustenia a vzdal sa práva podať odvolanie proti personálnemu rozkazu. Krajský súd ďalej poukázal na dôvody návrhu žalobcu na povolenie obnovy uvedeného konania vo veci jeho prepustenia, keď žalobca predovšetkým vytykal služobnému orgánu, že mu práca u Vojenskej polície nebola ponúknutá. Krajský súd súhlasil s názorom žalovaného, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatuje, že služobný orgán považoval uvedené tvrdenia žalobcu za nové skutočnosti, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Taktiež sa stotožnil s názorom žalovaného, že dodatočné zistenie voľného miesta u Vojenskej polície po kpt. Š., resp. po ďalších profesionálnych vojakoch na vojenských misiách v čase prepustenia žalobcu, nebolo takou novou skutočnosťou, ktorá by mohla privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie v konaní o jeho prepustení, keďže fakt, že boli v tom čase voľné miesta u vojenskej polície, totiž nezakladá žalobcovi právny nárok na obsadenie niektorého z týchto miest, pretože na dočasné vyčlenenie k organizačným zložkám Vojenskej polície, o ktorom je oprávnený rozhodnúť výlučne minister obrany SR, nemal žalobca právny nárok a podľa práva nebolo možné vynútiť od Personálneho úradu ozbrojených síl SR ani podanie návrhu na takéto opatrenie ministromi obrany SR, a preto žalobca po ukončení dočasného vyčlenenia na plnenie úloh v organizačných zložkách Vojenského spravodajstva a zaradení do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov nemohol byť bez rozhodnutia ministra obrany SR o dočasnom vyčlenení na plnenie úloh v zložkách Vojenskej polície zaradený na akékoľvek miesto u Vojenskej polície, hoci na takúto prácu spĺňal predpoklady, majúci za to, že pokiaľ riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR pred rozhodnutím o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka skúmal existenciu voľných miest len v zložkách ozbrojených síl SR spadajúcich do jeho pôsobnosti, bez prihliadnutia na potreby Vojenskej polície, postupoval z pohľadu žalobcu možno nesprávne, nie však v rozpore so zákonom.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia rozhodol tak, že dôvody pre obnovu konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka neboli dané, postupoval z hľadiska vymedzenia žalobných dôvodov v súlade so zákonom. Žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, vzhľadom na jeho neúspech v konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. ŠbPeM-127-35/2009 zo dňa 30.9.2009 sa zruší a vec sa vráti žalovanému na ďalšie. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd podľa § 221 ods. 1 O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak by dospel k záveru, že je potrebné doplniť dokazovanie v konaní a na základe nesprávne právne posúdenej veci súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy. Uplatnil si náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.).

Vytýkal súdu prvého stupňa, že vychádzal pri svojom rozhodovaní z tvrdení žalovaného, ktorých pravdivosť neskúmal, naopak skutočnosti uvádzané žalobcom nezobral do úvahy a ani ich osobitne neskúmal. Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom žalovaného a to, že žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nové skutočnosti, ktorými boli dodatočne zistené voľné miesta u Vojenskej polície po kpt. Š., resp. po ďalších profesionálnych vojakoch na vojenských misiách v čase prepúšťania žalobcu, pričom napriek tomuto záveru právny názor prvostupňového súdu je taký, že takáto nová skutočnosť by nemohla privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru, čo odôvodnil tým, že žalobca nemal právny nárok na obsadenie niektorého z týchto voľných miest. Nepovažoval za správny názor krajského súdu, že ak by minister obrany musel vydať rozhodnutie, tak by takáto skutočnosť privodila priaznivejšie rozhodnutie vo veci, takéto rozhodnutie vychádza iba z hypotézy, že služobný úrad nebude postupovať podľa vlastných metodických pokynov, podľa ktorých musí v zmysle vnútorných predpisov Ministerstva obrany SR, ktoré sú pre neho záväzné a minister obrany na základe návrhu príslušného orgánu nevydá rozhodnutie o premiestnení k vojenskej polícii. Poukázal na to, že ak by malo ísť aj o zamietavé rozhodnutie ministra obrany, vždy pôjde o rozhodnutie, na ktoré by mal mať žalobca ako účastník konania nárok v tom zmysle, že správny orgán, ktorý predkladá návrh ministrovi, takýto návrh aj predloží. Tvrdil, že akékoľvek rozhodnutie, ktoré čo i len sčasti môže privodiť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru alebo mu dá možnosť na takéto „privodenie“, je dôvodom na obnovu konania. Vyslovil názor, že nemožno vopred prejudikovať akýkoľvek záver správneho orgánu, ak má takýto orgán možnosť rozhodnúť nielen v neprospech účastníka konania. Ďalej dôvodil, že vzhľadom ku skutočnosti, že je preukázateľné a preukázané, že u vojenskej polície boli voľné miesta a minister obrany SR nevydal rozhodnutie, že žalobcu nevyčlení na prácu u vojenskej polície, nemohol byť žalobca prepustený z dôvodu, že pre neho nebolo voľné miesto, na ktoré nemohol byť ustanovený, lebo v skutočnosti takéto miesto bolo, tvrdiac, že teda v prípade, žeby existovalo rozhodnutie ministra obrany, že žalobcu nevyčlení na prácu u vojenskej polície, hoci na ňu spĺňa predpoklady, tak v takom prípade by bol názor súdu i žalovaného, že táto skutočnosť nemôže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pravdivý.

Poukázal na Metodické pokyny žalovaného č. ŠbPeM 1704/2007 bod 6.2. ustanovujúce „ZÁSADY PRE PRÁCU S NÁVRHOM NA PERSONÁLNE OPATRENIE“, ktoré citoval. Uviedol, že na tieto pokyny poukazoval i v návrhu na obnovu konania, ako aj v žalobe. Dôvodil, že v prípade voľnej funkcie v štátnej službe v zmysle § 2 zákona č. 346/2005 Z. z. nemôže byť profesionálny vojak prepustený z dôvodu, že nie je voľné miesto, keď je preukázateľne voľné, pričom taktiež v zmysle uvedeného zákona na ustanovenie do takejto funkcie nie je rozhodujúca ani hodnosť s tým, že samotné ustanovenie má aj antidiskriminačný charakter a pomocou neho je dodržiavaná zásada rovnakého zaobchádzania voči vojakom, ktorým skončilo dočasné vyčlenenie a ostatným príslušníkom OS SR. Mal za to, že z uvedeného vyplýva, že príslušníci OS SR nemôžu byť nikdy odvolaní zo zastávanej funkcie a následne prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu, že pre nich nie je voľná funkcia aj keď ich pôvodná funkcia nebola zrušená, s poukazom na to, že rozhodnutie ministra obrany o vyčlenení, prípadne zamietnutie takéhoto návrhu je zmysle zákona č. 346/2005 Z. z. také rozhodnutie, ktoré je preskúmateľné súdom. Ďalej namietal, že táto možnosť mu bola odopretá samotným nevydaním návrhu na personálne opatrenie a následným rozhodnutím, citujúc ustanovenie § 55 písm. c/ zákona č. 346/2005 Z. z.

Nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa, že sa nezaujímal o prácu u Vojenskej polície, tvrdiac, že práve naopak, o prácu u Vojenskej polície sa zaujímal, nikdy takéto miesto

neodmietol a ani neprejavil nezáujem o prácu u Vojenskej polície, s poukazom na to, že z jeho osobného spisu je zrejmé, že v máji 2008 ukončil päťročné magisterské štúdium na Akadémii Policajného zboru v Bratislave, kde bol vyslaný práve Vojenskou políciou pre potreby a záujmy Vojenskej polície, Ministerstva obrany SR a samotného Generálneho štábu OS SR.

Tvrdil, že skutočnosť, že súhlasil s rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, nemožno brať ako smerodajnú, pretože tak urobil zo subjektívnych dôvodov (z rodinných dôvodov, keďže mal manželku na materskej dovolenke a pre neho nebola v štátnej službe práca, čo sa ukázalo ako nepravdivé) a ako živiteľ rodiny si musel hľadať zamestnanie čo možno najrýchlejšie až po tom, keď mu bolo žalovaným oznámené, že nie sú pre neho žiadne voľné miesta v štátnej službe (čo nebola pravda).

Súčasne poukázal na to, že z konaní sa ho týkajúcich prebiehajúcich v minulosti je zrejmé, že boli porušené základné zásady, ktoré upravuje správny poriadok pre účastníka konania a boli porušené jeho práva ako účastníka konania.

Postup súdu prvého stupňa nepovažoval za správny aj pri riešení skutočností, ktoré sú rovnako rozhodujúce pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu, na ktoré krajský súd neprihliadal s odôvodnením, že tieto neboli uvedené ako dôvody v žalobe o preskúmanie rozhodnutia, prípadne v lehote na podanie takejto žaloby, napriek tomu, že tieto skutočnosti boli predpokladom na vydanie následných rozhodnutí, ktorých výsledkom bolo ukončenie služobného pomeru, a to konkrétne rozhodnutie ministra obrany, ktorým bolo zrušené nezákonné rozhodnutie (RMO č. 285/2008).

Namietal zmenu senátu prvostupňového súdu, keďže v konaní pri vyhlásení rozsudku chýbala členka senátu JUDr. Nora Puchelová prítomná na pojednávaní, kde bolo vykonávané dokazovanie výsluchom účastníkov konania, ktorá bola nahradená členom senátu JUDr. Vlastimilom Pavlikovským, ktorý je uvedený ako člen senátu v písomnom vyhotovení rozsudku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že inštitút obnovy správneho konania je mimoriadnym opravným prostriedkom v prípadoch, ak nové skutočnosti alebo dôkazy privodia skutkovú zmenu v konaní s tým, že povolenia obnovy konania sa možno domáhať len zo zákonom stanovených dôvodov. Citoval ustanovenia § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Uviedol, že v konaní na obnovu konania nestačí len to, že sa zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, keďže tieto musia byť takej kvality, že ak by sa uplatnili v pôvodnom správnom konaní, mohli by zmeniť názor rozhodujúceho správneho orgánu. Poukázal na to, že žalobca v podanom návrhu na obnovu konania z 13. júla 2009 ako dôvod obnovy uviedol § 62 ods. 1 písm. a) správneho poriadku, teda podľa žalobcu vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania a novou skutočnosťou bolo, že v období od 15. júna 2008 do 30. septembra 2008 boli voľné miesta profesionálnych vojakov u Vojenskej polície, a to miesta profesionálnych vojakov, ktorí boli na misiách alebo v štruktúrach NATO, pričom napriek tejto skutočnosti práca u Vojenskej polície nebola žalobcovi ponúknutá, a on bol následne, na základe personálneho rozkazu č. 5182 z 8. septembra 2008 podľa § 72 ods. 1 písm. a) a podľa § 70 ods. 1 písm. h) zákona č. 346/2005 Z. z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka k 30. septembru 2008.

Tvrdil, že žalobcom uvedený dôvod na obnovu konania nemal žiadny vplyv na rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko riaditeľ Personálneho úradu, do ktorého právomoci žalobca po skončení dočasného vyčlenenia patril, nemohol rozhodnúť o jeho

dočasným vyčlenení k organizačnej zložke Vojenskej polície, a teda ho do takejto funkcie nemohol ustanoviť. Riaditeľ Personálneho úradu nebol oprávnený ani povinný skúmať existenciu voľných pracovných miest v zložkách Vojenskej polície, ale len v zložkách ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „OS SR“). Stotožnil sa s názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že „fakt, že boli v tom čase voľné miesta u Vojenskej polície, nezakladá žalobcovi právny nárok na obsadenie niektorého z týchto miest, pretože na dočasné vyčlenenie k organizačným zložkám Vojenskej polície, o ktorom je oprávnený rozhodnúť výlučne minister obrany SR, nemal žalobca právny nárok a podľa práva nebolo možné vynútiť od Personálneho úradu OS SR ani podanie návrhu na takéto opatrenie ministrovi obrany SR.“

Citujúc § 2 zákona č. 346/2005 Z. z. v spojení s § 60 ods. 1 a s § 62ods. 2 uvedeného zákona, uviedol, že Minister obrany personálnym rozkazom č. 285 z 5. júna 2008 podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. ukončil žalobcovi dočasné vyčlenenie na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom období, minister rozhoduje o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o skončení dočasného vyčlenenia aj na naplnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva. Poukázal na to, že rozhodovanie o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka patrí do výlučnej právomoci ministra obrany, pričom právna úprava v rozhodnom období nestanovovala ministrovi obrany žiadne podmienky, len za splnenia ktorých by mohol profesionálneho vojaka vyčleniť, resp. skončiť jeho dočasné vyčlenenie, dočasne vyčleniť alebo skončiť dočasné vyčlenenie profesionálneho vojaka mohol teda minister obrany vykonať z akéhokoľvek dôvodu a profesionálny vojak nemá právny nárok na rozhodnutie o jeho dočasnom vyčlenení. Ďalej tvrdil, že navyiac v prípade žalobcu nebol podaný návrh na jeho dočasné vyčlenenie, teda minister obrany SR nemohol rozhodnúť ani o tom, že žalobcu nevyčlení. Konštatoval, že riaditeľ Personálneho úradu OS SR je príslušný rozhodovať o ustanovení profesionálneho vojaka jedine na funkcie v organizačných zložkách OS SR, a nie je príslušný rozhodovať o ustanovení profesionálneho vojaka na funkcie v zložkách Vojenskej polície, preto ak by žalobca aj splňal predpoklady na funkciu u Vojenskej polície, nemohol byť na ňu ustanovený, pretože v čase zaradenia do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov nebolo ministrom obrany SR vydané rozhodnutie o jeho dočasnom vyčlenení podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z.

Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že pri personálnom pohovore mu bolo oznámené, že plk. H. rozhodol, že ho dňom 21. júla 2008 ustanoví do funkcie na základe schváleného personálneho zámeru a potrieb OS SR, avšak nebolo vydané rozhodnutie o ustanovení. Uviedol, že z predmetného návrhu na personálne opatrenie vyplýva, že sám žalobca s ustanovením do navrhovanej funkcie nesúhlasil, s poukazom na to, že menovaný nespĺňal ani podmienku osobitného predpokladu, nakoľko nemal osvedčenie pre oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že personálny rozkaz ministra obrany č. 285 z 5. júna 2008 bol nezákonne vydaný, o čom správny orgán musel vedieť, a napriek tomu vydával na základe takéhoto rozhodnutia následné rozhodnutia, na základe ktorých bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, s poukazom na to, že rozhodnutím mimo odvolacieho konania č. ÚPS-119/2009-RK z 3. septembra 2010 bol bod 2. personálneho rozkazu zrušený, pričom zrušenie bodu 2. personálneho rozkazu č. 285 z 5. júna 2008 nemá žiadne právne následky, a preto nebol ani žiadny dôvod vykonávať nejaké opatrenia týkajúce sa bodu 1. personálneho rozkazu č. 285.

Vyslovil názor, že prvostupňový súd postupoval v predmetnej veci v súlade so zákonom a vydal vecne správny a zákonný rozsudok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa zákonným spôsobom vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky zo dňa 30.9.2009, č. ŠbPeM-127-35/2009, ktorým rozhodnutím bol s konečnou platnosťou zamietnutý návrh žalobcu na obnovu personálneho konania o jeho prepustení zo služobného pomeru.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, **či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom,**

ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246b ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní rozhodnutí a postupov správnych orgánov súdy konajú a rozhodujú v senátoch zložených z predsedu a dvoch sudcov, ak nie je ustanovené inak.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisu krajského súdu zistil, že žaloba žalobcu v predmetnej veci bola doručená Krajskému súdu v Bratislave dňa 3.12.2009. Vec bola zapísaná do senátu „2S“. Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave senát „2S“ je zložený z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka, zodpovedného za chod senátu a členov senátu JUDr. Mariana Trenčana, ktorý je súčasne zastupujúcim predsedom senátu a JUDr. Vlastimila Pavlikovského. Zastupujúcim senátom je senát „1S“, ktorému predsedá JUDr. Nora Puchelová. Predseda senátu „2S“ JUDr. Marian Trenčan v predmetnej veci po zadovážení si administratívneho spisu a vyjadrenia žalovaného nariadil pojednávanie dňa 4.5.2011. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že pojednávanie súdu dňa 4.5.2011 sa uskutočnilo pred senátom v zložení predsedu senátu JUDr. Mariana Trenčana a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a JUDr. Nory Puchelovej. Zo súdneho spisu nevyplýva, z akého dôvodu člena senátu „2S“ JUDr. Vlastimila Pavlikovského zastupoval predseda zastupujúceho senátu „1S“ JUDr. Nora Puchelová. Na uvedenom pojednávaní súdu právni zástupcovia účastníkov uplatnili svoje nároky prednesmi a to právny zástupca žalobcu v písomne podanej žalobe a zástupca žalovaného v písomne podanom vyjadrení, predseda senátu umožnil právo vyjadrenia samotnému žalobcovi a oboznámil administratívny spis. Pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku vo veci na deň 11.5.2011. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 11.5.2011 vyplýva, že rozsudok v predmetnej veci bol vyhlásený pred senátom v zložení predsedu senátu JUDr. Mariana Trenčana a členov senátu JUDr. Viliama Pohančeníka a JUDr. Vlastimila Pavlikovského.

Podľa článku 142 ods. 2, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky súdy rozhodujú v senátoch ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Prejednávanie a rozhodovanie vo veci súdom v zákonom zložení tvorí jeden zo základných prvkov práva na spravodlivý proces v zmysle článku č. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.). Zákonným súdom je ten súd, ktorý je obsadený v súlade so zákonom. Nedostatok v obsadení súdu je podstatnou vadou konania a dôvodom na podanie riadneho opravného prostriedku v zmysle §§ 201 a nasl. O.s.p. v spojení s § 212 ods. 2 a s § 221 ods. 1, písm. f/, g/.

Z uvedených dôvodov pokiaľ zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že pojednávanie súdu v danej veci sa dňa 4.5.2011 uskutočnilo pred senátom v inom zložení ako určuje rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave, pričom dôvody, pre ktoré došlo k nahradeniu jedného člena senátu členom senátu zo zastupujúceho senátu, zo súdneho spisu nevyplývajú, táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu mohla dôvodne spôsobiť nedôveru žalobcu v obsadení súdu.

Vzhľadom na uvedené, keďže zo súdneho spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa vykonal pojednávanie vo veci samej v senáte v inom zložení ako mu určuje rozvrh práce

prvostupňového súdu bez zjavného dôvodu, pretože to zo spisu nevyplýva, ktorú skutočnosť žalobca v odvolaní aj namietal, toto pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku, ktoré vyhlásenie sa síce uskutočnilo pred senátom určeným v zmysle rozvrhu práce prvostupňového súdu, avšak bez toho, že by zo spisu vyplývalo, že senát po zmene zloženia sa oboznámil s doterajším priebehom konania, takýto postup súdu prvého stupňa treba považovať za postup trpiaci vadou konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia vo veci samej a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/, ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené procesné pochybenie súdu prvého stupňa sa vecou samou nezaoberal. Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne prejednať a rozhodnúť vo veci v senáte v zákonom obsadení v zmysle rozvrhu práce prvostupňového súdu, resp. pokiaľ aj dôjde k zmene v obsadení senátu, túto skutočnosť zákonným spôsobom v spise vyznačiť a účastníka o tom ako aj o dôvodoch oboznámiť.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval. Povinnosťou súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 v novom rozhodnutí vo veci samej bude opäť rozhodnúť o náhrade trov konania, pričom súčasne rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 30. mája 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth